

PERE CASALDÀLIGA, PERSEGUIT A MORT

Número 2 Any 2012

La vida, llarga i potent, d'aquest català arrelat al cor del Brasil, és un punt d'esperança en la negra nit dels pobres. El ser cristià l'ha crucificat de per vida a la creu de la duríssima realitat dels nadius de l'Amazònia: un poble foragitat de les seves terres, de les seves costums, de la seva història per la voraç apetència dels depredadors sense llei.

Anys i anys de lluita silent i constant sembla que, finalment, portaran la raó al seu lloc i els nadius recuperaran la seva terra. Al costat d'aquesta llarga marxa un bisbe menut i fidel, sense pretensions de cap mena -de cap- ha esdevingut la imatge de la tenacitat, de la justícia.

Els poderosos, els insaciabls depredadors, l'han sentenciat a mort... per enèsima vegada. Mai ha defugit el que li pugui venir. Ara, però, malalt i vell, els amics l'han portat, amb tota l'astúcia i saber fer, lluny del tret segur.

El camí de la justícia és sempre més llarg i menys vistós que el de la cooperació pel desenvolupament i l'arranjament de problemes col·laterals és sempre més agraït que el de la reivindicació radical que la justícia exigeix.

Casaldàliga és l'exemple eloqüent d'una manera de fer-se pobre per convenir a eradicar no la pobresa sinó les seves causes més profundes. Convida, la seva vida, a plantejar-se sense disfresses, quina hauria de ser la tasca de solidaritat mundial i com s'hauria de practicar a fi que, lentament, la injustícia, mare de totes les malvestats, es trobés arraconada de la convivència entre els humans.

Casaldàliga es comporta allà a Brasil, com es comportaria aquí a Catalunya. I és que arreu només hi ha un camí per la resolució dels conflictes, la misèria, l'exploatació de l'home per l'home: la justícia.

Cert que aquest camí, de ben difícil caminar, té múltiples dreceres que entre tots anem provant de comprovar-ne la utilitat. De debò, però, que resumint tot lo resumible, i valorant tot lo valorable, moltes dreceres ens han fet perdre el camí que mena de dret a la solució: la justícia.

Haurem d'agrair per molts anys, el mestratge no volgut d'un bisbe esquàlid, menut i ara vell i malalt a qui, els poderosos, no han trobat altre manera d'apartar-lo que condemnant-lo a mort. De moment no el troben, però de segur segur que, via traïció o operació militar, Casaldàliga serà un nou màrtir.

En vida d'ell, del bisbe menut de Sao Fèlix, els nadius hauran recuperat terres i cultura i reconeixement a la seva dignitat.